

drog hende forbi, hvor havde den travlt, denne Mængde — men hun, hun havde ikke travlt, derfor gik hun saa stille, ligesom iagttagende, gennem de støjende Gader. — Ingen ventede hende derhjemme — om hun da kunde kalde sin Stue ved Søerne for et Hjem.

Hendes Værelse havde været saa koldt; ti Familien, hos hvem hun boede, var rejst paa Landet. Nu var der varmt og hyggeligt, men hun maatte ud igen for at spise. Hun klædte sig paa, knappede den fine Pelskaabe, der sad stramt om hendes ranke Figur; hun betragtede sig med Velbehag i det store Spejl henne i Hjørnet. — Hun var endnu ung, skønt det ofte forekom hende, at hun maatte være gammel for at have oplevet saa meget som hun — saa megen Sorg, og saa megen Glæde.

Frk. Stub vilde i Aften ikke spise paa sit »vante Sted«, nej, hun vilde ned i Byen til noget rigtig elegant . . . og hun fik som hun gik ned ad Trapperne en ubændig Lyst til at leve . . . saadan rigtig at leve . . . endnu en Gang . . .

* * *

I den hyggelige Restauration spiste hun sin Dinér. Hun sad alene i det lille Damekabinet . . . og fra Herreværelserne lød Samtalen dæmpet. Frk. Stub forlangte Aviserne, snart laa en stor Stabel foran hende, men hun læste ikke, strejfede kun Overskrifterne, lændede sig saa tilbage i den bløde Sofa og stirrede omkring i Stuen — denne hvileløse Stirren uden Maal . . . Kelterens lette, afmaalte Skridt vækkede hende af Døsen.

* * *

Hun stod igen paa Gaden. Stilheden begyndte at brede sig, hvem færdes paa Gaden en Juleaften mellem 9 og 10? Kun de hjemløse. Paa den Tid sidder man ellers omkring Bordet med Kager og Knas — man drikker paa mangan en glædelig Jul!

Frk. Stub lod Øjet glide hen ad de oplyste Vinduer — hvor saa' der ikke hyggeligt ud saa mangt et Steds . . . et enkelt Vindue stod aabent, og Barnelatter og glade Røster lød over Gaden til hende, den Ensomme. Lyse, dejlige Minder samlede sig hos

hende; Minder om den Tid, da ogsaa hun var glad og lykkelig, men det var saa længe, længe siden.

Hvor stod de ikke for hende, disse Juleatener i Barndomshjemmet ovre paa den store Gaard, medens Mo'r endnu levede. Hvor blev der ikke bagt og stegt i Dagene for Jul, og naar den saa kom, denne længe ventede Juleaften med Risengrød og Gaasteg, var man næsten mæt af Længsel. En mild, stille Fred sænkede sig over alle. Hver Misforstaaelse glemtes, hver lille Gave blev saa stor, just fordi den var en *Julegave*, og fordi den havde hængt paa Træet.

Og nu gik hun her ganske alene. Havde hun da ingen Venner? Aa jo, maaske, men ingen hun vilde være sammen med i Aften. — Jo, en var der, hun nok vilde være sammen med, men han var langt, langt borte. Aldrig hørte hun fra ham mere, aldrig. Han var rejst for 3 Aar siden. Uden at give eller tage Løfte var han rejst, men de vidste dog saa godt begge to, at de elskede hinanden. — Hvor saa hun ikke Afskedsstunden for sig, da han bleg og skælvende — bange for deres Fremtid — havde løftet hende op til sig, holdt hende fast ind til sit Bryst og kysset hende saa længe og saa varmt. Skulde han have glemt deres fagre Elskovstid, var han ked af hende, var det maaske derfor, han var rejst —. Han havde jo sagt, det var for at tjene Penge — herhjemme var det saa slejt — havde han sagt.

* * *

Alle disse Minder myldrede frem og fyldte hendes Sind med en usigelig Vemod. Hvor Livet dog var tungt at leve, saa tungt, som man aldrig havde tænkt sig det. — Og medens hun gik op ad Trapperne til den fjerde Sal følte hun sig saa ensom og forladt, at hun syntes, Livet knap kunde leves længer.

Da hun havde lukket sin Entrédør, saa hun et Brev i Kassen, ligegyldig aabnede hun Kassen . . . Men hvad var det . . . Var det ikke hans runde, store Bogstaver . . . O, du milde Gud! Med skælvende Hænder aabnede hun og læste . . . »Nu er den Tid kommen, vi kan leve sammen, hvis du da har ventet paa mig . . . Hun kunde knap læse videre, Øjnene fyldtes af store Taarer, hans Bogstaver flød ud i et, hun maatte

græde . . . græde Aarenes Savn og Længsel ud.

Ogsaa en Julehilsen.

I Wiertz Musæum i Bryssel ses et lille Maleri, der forestiller en nydelig Gruppe af nøgne Børn, som leger omkring en gammel Kanon. Den synes nedstyrtet fra en forfalden Fæstningsmur. Det fundne Krigsredskab har bragt Børnene paa den Tanke, at lege Soldater.

Kampen føres omkring Kanonen. En af Drengene har gjort en Fange, som han søger at binde. En anden ser til med vigtig Feltherremine, medens en tredje overvælder den stakkels Fange med Stød og Slag. Det er kun Leg; men en lille Pige, som sidder paa Kanonen, tager det for Alvor og giver sig bitterlig til at græde.

»Gør Rammen større!« — skriver en af den belgiske Malers Beundrere — »gør Børnene til Voxne! — og man vil se et Billede af den virkelige Kamp. Man vil se disse smaa Lemmer, saa smidige, saa bøjelige, saa yndefulde, saa friske som unge Roser — overgivne til Behandling af det afskyelige Ødelæggelsesredskab, som ligger paa Jorden imellem dem.«

»Kanonføde« — det er det Navn, som Kunstneren selv har givet sit Maleri.

Lige under dette hænger et andet: *En Scene i Helvede*. I Midten staar Napoleon I med den historiske, trekantede Hat og de korslagte Arme. Ildflammer slikker op ad denne ubyggelige Skikkelse. Fra alle Sider farer fortvivlede Kvinder rasende imod ham. Sønderrevne, blodige Menneskelemmer holder de op for hans skulende Blik. Det er »Kanonføden«! Saaledes ser den ud, naar Mordredskabet har tilberedt den. Rædselsfuldt er dette Billede, lige saa meget som det forrige var yndefuldt. Imellem de legende Børn laa vel Kanonen som Slangen, listig skjult i Græsset; men ingen ansede den. Den var kun Legetøj.

Tilsyneladende har disse to Malerier intet at gøre med hinanden. I Virkeligheden hører de sammen. Det er, som om Kunstneren har villet opstille en Modsætning for i sit Sprog, Malerens alfolkkelige Sprog, at indprente en alvorlig Advarsel, en almenmenneskelig Lære, en indtrængende Formaning — den samme, som i Følge det første Juleevangelium forkyndtes for Markens Hyrder ved Betlehem, da Englen, midt i den himmelske Hærskares Mangfoldighed, udraabte sin Julehilsen:

„Fred paa Jorden!“

Avertissementer.

L. & M. Valentin

Fabriks-Udsalg af Elektroplet.

Østergade 15.

Er forsynet med Nyheder i alle Dessins til Brude- og Festgaver.

Prima Couvertartikler til billige Priser. Ældre Sager til Opførselning og Reparation bliver som nyt.

NB. Efter April Flyttedag er Forretningen Østergade 57.

Ribe Mælkeriskole.

Kursus for Mejsersker og Mejerister fra 3dje Januar til 1ste April. Nærmere ved Henvendelse til Forstander

S. H. Salling.

Tandlæge Fru N. Møller.

Frederiksberggade 19, træffes hver Søndag fra 10—4.

Kvindebladet „Hvad vi vil“

udgaar hver Søndag og koster 60 Øre Kvartalet foruden Postpenge og bestilles i Byerne paa nærmeste Posthus og paa Landet hos Postbudene.

Hovedexpedition: Nyvej 19, København V.

Fra 1ste Januar er Expeditionen Nyvej 19, København V.

Indhold: Telse: Et Julebillede. — Et Besøg i et Børnehjem. — Kåty: Endelig —. — Ogsaa en Julehilsen. — Avertissementer.